

ваше да е ходжа, носѣше зелена чалма и сж-щата дрипава дреха отъ пѣстри кръпки бѣше на гърба му. Нѣкой, както се вижда, бѣше му подарилъ единъ овчи дробъ, той го носѣше на прѣста си, а следъ него, като куче, съ вирната опашка, като пржчка, вървѣше една котка. Още тогазъ казаха, че старецътъ лесно се сдружавалъ съ животнитѣ: птичкитѣ отъ гората — нагоре около джамията имаше рѣдка гора и дрѣнакъ — дохождали и кацали на рамената му, а една змия излизала отъ дупкитѣ на дувара на джамията, припълзявала до него и, навита на кълбо, припичала се на слънце.

— Какво казва, Марине? — попита пакъ Галунка.

— Какво ще казва... казва, че всичко било въ ржцетѣ на Бога. Каквото кажелъ Богъ. Казва още, че знаялъ единъ лѣкъ и щѣлъ да опита. Може да помогне.

Галунка въздѣхна. И безъ да каже вече нѣщо, загрижена, обзета отъ тревога, трѣгна си къмъ кжщи. Нѣкаква лоша болестъ бѣше се явила между добитъка. За два деня имъ умрѣха четири глави — две крави и две телици. И най-страшното бѣше туй, че и кравитѣ и телицитѣ Галунка сама бѣше ги изкарала здрави, весели, а вечерята, като си дойдоха, трѣшнаха се на две крачки отъ вратника и умрѣха. Василъ се слиса, уплаши се и начаса отиде въ града за докторъ. А тоя ста-